

21501-08 Milieuraad

Nr. 209 **VERSLAG VAN EEN ALGEMEEN OVERLEG**

Vastgesteld 20 oktober 2005

De vaste commissie voor Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer<1> en de vaste commissie voor Economische Zaken<2> hebben op 15 september 2005 overleg gevoerd met staatssecretaris Van Geel van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer en staatssecretaris Van Gennip van Economische Zaken over:

- de brief van staatssecretaris VROM en staatssecretaris EZ van 22 mei 2005 over onderhandelingen over REACH en implementatie van de REACH-verordening (21501-08, nr. 200);

- de brief van staatssecretaris VROM van 16 maart 2005 over prioritering i.h.k.v. de totstandkoming van de Europese REACH-verordening inzake chemische stoffen (21501-08, nr. 199);

- de brief van staatssecretaris VROM en staatssecretaris EZ van 17 februari 2005 inzake REACH Impact Assessments (21501-08, nr. 197).

Van dit overleg brengen de commissies bijgaand beknopt verslag uit.

Vragen en opmerkingen uit de commissies

Mevrouw **Spies** (CDA) steunt de REACH-verordening op hoofdlijnen, maar wil wel aan het eind van de rit, als het onderhandelingsresultaat er ligt, een eindoordeel over het totaal kunnen geven. Zij vraagt de staatssecretaris wanneer dat moment te verwachten is. Om tot een goed eindoordeel te kunnen komen zou zij graag een winst- en verliesrekening willen ontvangen, uitgesplitst per verschillende bedrijfssectoren -- in het bijzonder het MKB. Wellicht kan Actal (Adviescollege toetsing administratieve lasten) aan het eind van de rit het systeem beoordelen. Dat kan de regering en Kamer helpen om de balans op te maken.

In de stukken wordt veel gesproken over draagvlak, kosteneffectiviteit en een vermindering van de administratieve lasten. Maar mevrouw Spies ontmoet veel mensen die bang zijn dat het tegendeel het geval zal zijn. Zij vraagt de staatssecretaris op zo kort mogelijke termijn met de voorlichting over REACH te beginnen en te luisteren naar de suggesties waar ondernemers mee komen.

Het voorstel is dat er één registratiedossier per stof komt, dat alle kerndata bevat. De verplichting tot het delen van gegevens kan echter tot problemen leiden. Gesteld wordt dat er consensus moet bestaan over de informatie die verplicht wordt gedeeld. Wanneer bestaat er consensus? Wie bepaalt dat? Wie krijgt onder welke voorwaarden toegang tot die informatie? Zij kan zich voorstellen dat bedrijven op basis van concurrentieoverwegingen zich verzetten tegen het verplicht delen van informatie. Is het denkbaar dat informatie over toepassingen en andere eigenschappen dan de schadelijke, niet geregistreerd hoeft te worden? Zij vraagt zich af of de kosten zullen worden afgewenteld op het bedrijf dat als eerste een onderzoek heeft uitgevoerd. Is het denkbaar dat in dat geval een vorm van financiële compensatie wordt geboden?

Zij steunt het voorstel om de meest schadelijke stoffen het eerst te registreren. Maar hoe moet zij dat in de tijd zien? De CDA-fractie heeft in het Europees Parlement een voorstel gedaan voor een zogeheten preregistratiesysteem. Dat systeem houdt in dat een bedrijf binnen achttien maanden een opgave doet van de te registreren stoffen. Meteen daarna kan het agentschap een lijst van deze stoffen beschikbaar stellen zodat registranten eventueel een consortium kunnen vormen.

Malta en Slovenië hebben voorgesteld om te kiezen voor een meer op risico's gebaseerd systeem. Het nadeel van dat systeem is dat het wel elf jaar duurt voordat een registratie compleet is. Hoe waardeert de regering dit voorstel?

Is bekend hoeveel stoffen ernstige zorgen opleveren? Hoe gaat de fasering meest schadelijke stoffen eerst eruitzien? Binnen hoeveel jaar moet de registratie van die stoffen een feit zijn? Kunnen andere stoffen gelijktijdig al in behandeling worden genomen? Dierexperimentele gegevens moeten uitgewisseld kunnen worden en dierproeven moeten zo veel mogelijk worden beperkt en tot nul worden gereduceerd. Zij vraagt de staatssecretaris er bij de Europese Commissie op aan te dringen om tot een actieplan te komen en het niet bij mooie woorden te laten.

Wat de handhaving betreft vraagt zij wanneer de eerste inspecteur naar de MKB-ondernemer gaat om te controleren of hij/zij aan alle REACH-verplichtingen heeft voldaan.

De heer **De Krom** (VVD) steunt de doelstelling van REACH, mits de concurrentiepositie van de Nederlandse chemische industrie niet wordt aangetast. De administratieve lasten mogen niet worden verhoogd, tenzij die lasten ergens anders worden gecompenseerd.

De regering heeft een wijzigingsvoorstel ingebracht om naast het volume ook het risico van een stof als criterium op te nemen bij de prioritering van stoffen. De Raad heeft in december jl. het belang van aanvullende prioritering onderschreven en belooft daar onderzoek naar te doen. Wanneer worden de uitkomsten van dit onderzoek verwacht? De Raad heeft verder aangegeven een op risico gebaseerde prioritering niet als geëigend te beschouwen voor de registratiefase, maar wel voor de overige onderdelen van REACH. Op basis van welke argumenten heeft de Raad dit standpunt ingenomen? Wat zijn de consequenties? Hij wijst erop dat het European Centre for Ecotoxicology and Toxicology of Chemicals (ECETOC) een goedkope en doeltreffende methode heeft ontwikkeld die aansluit bij de wens van het kabinet om naast het risico het volume als uitgangspunt te nemen.

Het delen van informatie over stoffen kan in bepaalde gevallen leiden tot concurrentienadeel van het ene bedrijf ten opzichte van het andere. Mocht dit het geval zijn, dan is de wens van de VVD-fractie dat bedrijven zelfstandig een registratie kunnen doen. Hij vraagt een reactie van de staatssecretaris.

Nederland steunt onder voorwaarden het voorstel van Frankrijk om de bevoegdheden van het nog op te richten Europees Chemicaliën Agentschap uit te breiden. Hoeveel steun is daarvoor in Europees verband? Is al bekend waar het agentschap zal worden gevestigd? Maakt Nederland een kans?

Het kabinet heeft gepleit voor technische assistentie om ontwikkelingslanden te helpen te voldoen aan de vereisten van REACH. Wie draait op voor de kosten van deze ondersteuning? Worden bedrijven binnen de EU eigenlijk ook niet benadeeld? Waarom is REACH ook van toepassing op stoffen die in de EU alleen voor de export worden geproduceerd?

Hij neemt aan dat de kosten en baten helder moeten zijn voordat het kabinet zijn instemming verleent aan REACH. Kan de staatssecretaris dit toezeggen?

De implementatietermijn van twintig maanden is te kort. Waarom stelt de commissie een implementatiedeadline die bij voorbaat onhaalbaar is? Hoe denken andere lidstaten over deze termijn?

Hij vraagt de toezegging van het kabinet dat het wetsvoorstel om REACH te implementeren op geen enkel punt, zowel procedureel, materieel als financieel, verdergaat dan de verordening eist. Ook vraagt hij de toezegging dat het kabinet elk voorstel dat leidt tot aantasting van de concurrentiepositie en tot verhoging van administratieve lasten, in Brussel zal blokkeren.

De heer **Samsom** (PvdA) benadrukt dat het voorstel gaat over het beschermen van mensen en milieu tegen chemische stoffen die potentieel gevaarlijk kunnen zijn. In de duizenden pagina's van REACH leest hij weinig over substitutie; het vervangen van schadelijke stoffen voor andere. België, Denemarken en Zweden hebben in de Raad een voorstel gedaan om de substitutie dwingender te maken, vooral als alternatieven voorhanden zijn. Steunt de staatssecretaris dat voorstel? Voor veel chemicaliën die decennia geleden zijn ontwikkeld, maar waarvan men nu weet dat ze schadelijk zijn, bestaan alternatieven. Het bestaan van zo'n alternatieve stof zou onmiddellijk reden moeten zijn om de schadelijke stof te verbieden. De tijdelijke autorisatie van vijf jaar voor bepaalde stoffen vindt hij te lang. Wordt het niet tijd voor een politiek debat? Hij vraagt een reactie van de staatssecretaris.

Actieve openbaarmaking is cruciaal voor het vertrouwen van burgers in de industrie en in haar producten. Het voorstel voor deze actieve openbaarmaking is zwakker geworden dan het was. Wat gaat het kabinet daaraan doen?

In het begin was men het erover eens dat prioritering moest plaatsvinden op gevaar en niet op volume, maar nu vreest hij dat deze slag definitief verloren is. Is die vrees terecht? Valt er nog iets te redden?

Net als de vorige sprekers maakt hij zich zorgen wat de kosten van REACH zullen zijn en wie die moeten dragen. Vooral het MKB wordt geconfronteerd met verplichtingen waaraan het moeilijk kan voldoen. Hij vraagt of het mogelijk is een vereveningsfonds of bedrijvenfonds op te richten waarbij MKB'ers kunnen profiteren van de overall-winst die het bedrijfsleven gaat maken als de REACH-verordening van kracht wordt. Dat zou namelijk het draagvlak voor REACH onder veel kleine bedrijven kunnen vergroten.

De tendens in het Europees Parlement is dat de registratieverplichting voor minder stoffen minder zwaar wordt voor de grote bedrijven. Dit zou betekenen dat die lasten uiteindelijk downstream bij het MKB terechtkomen. Hij vraagt een reactie van de staatssecretaris.

Het antwoord van de bewindslieden

De **staatssecretaris van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer** merkt op dat collega Van Gennip en hij gezamenlijk het dossier in beheer hebben. De staatssecretaris van Economische Zaken zal ingaan op de stand van zaken in Europa. Gezocht wordt naar enerzijds een betrouwbaar systeem waarbij de gezondheidswinst zo groot mogelijk is en anderzijds een werkzaam systeem waarbij de kosten zo beperkt mogelijk zijn. Dat verdraagt zich niet met ideologische discussies. Het Nederlandse standpunt is dat de categorie "rotstoffen" er niet zouden moeten zijn. Het gaat om een beperkt aantal stoffen dat tevens niet gemist kan worden. Daarom moet er druk op de ketel worden gezet om naar alternatieve stoffen te zoeken. In het voorstel zoals het er nu ligt is die druk er doordat er tijdelijke autorisaties plaatsvinden van stoffen waarvoor geen alternatieven zijn. Daarbij wordt regelmatig beoordeeld hoe het met de substitutie zit, en wordt er gemonitord wat de ontwikkelingen zijn die het mogelijk maken om tot substitutie te komen. Als er voor een stof wél een alternatief is, zal er geen autorisatie van de betreffende stof komen. De overheid kan een actieve rol vervullen door de technologie te bevorderen die nodig is voor substitutie. Het kabinet heeft dit standpunt ingenomen en het is in feite een compromis tussen lidstaten die een strakker substitutiebeleid willen en andere die een minder strak substitutiebeleid willen. Prioritering naar volume zit in het voorstel, maar ook prioritering naar gevaar. De zogeheten "rotstoffen" worden in lage volumes wel degelijk vooraan behandeld. Met andere woorden: het is een combinatie van volume én gevaar. Het voorstel van het Verenigd Koninkrijk om de zeer ernstige zorgstoffen met voorrang te registreren is in het compromisvoorstel opgenomen. Binnen de lidstaten is hierover overeenstemming.

Het is niet verstandig om de informatie-uitwisseling op basis van vrijwilligheid te laten plaatsvinden; de juridische dienst van de Raad adviseert een heldere, duidelijke regeling. Over de organisatie van een agentschap in Europa is nog verschil van mening tussen de lidstaten.

De implementatietermijn van de REACH-verordening is voor Nederland met zijn lange wetgevingstrajecten en ingewikkelde juridische bouwwerken inderdaad kort te noemen. Echter die implementatie is van puur technische aard.

De **staatssecretaris van Economische Zaken** merkt op dat er een balans moet worden gezocht tussen milieu- en gezondheidsverbetering en de lasten die het bedrijfsleven daarmee op zijn schouders krijgt. Er moet samengewerkt worden met het bedrijfsleven om de uitvoering van de doelstellingen van REACH zo kosteneffectief mogelijk te maken. Het draagvlak voor REACH moet nog wél groter worden in het bedrijfsleven. In tegenstellingen tot vorige beleidsacties met betrekking tot stoffen, wordt bij REACH de verantwoordelijkheid

bij het bedrijfsleven gelegd en niet meer bij de overheid. Dat betekent ook dat het bedrijfsleven meer invloed kan hebben. Van belang is dat binnen Europa alle landen de verordening op dezelfde manier uitvoeren, zodat er een level playing field ontstaat. Daarom is een Europees agentschap zo belangrijk. Dat agentschap wordt waarschijnlijk in Helsinki gevestigd.

Zij komt in de praktijk bedrijven tegen die nog nooit van REACH hebben gehoord, of die bij voorbaat al zeggen: dit gaat mij niet lukken. Op dit moment wordt nagegaan hoe de voorlichting het beste vormgegeven kan worden. Naast een brede voorlichtingscampagne moet er een helpdesk komen, zodat er tweerichtingsverkeer ontstaat. Daarnaast is het van belang dat de brancheorganisaties hun leden informeren.

Binnen de doelstellingen van REACH stelt het ministerie van Economische Zaken drie voorwaarden:

- REACH moet rekening houden met de concurrentie en de innovatiekracht van met name het MKB. Voorkomen moet worden dat een MKB'er met vijftwintig man in dienst één of twee fte's op jaarbasis kwijt is aan REACH, want dat beperkt de innovatiekracht aanzienlijk.
- De zorgen om het level playing field, zowel binnen als buiten Europa, moeten opgelost zijn.
- Het moet kosteneffectief gebeuren en met zo min mogelijk administratieve lasten gepaard gaan.

In de loop van 2006 zullen de exacte gegevens van het voorstel bekend zijn. Er is al wel een Nederlandse studie waaruit valt af te leiden hoeveel een bepaald onderdeel uit het REACH-voorstel kleine MKB'ers gaat kosten. Naar aanleiding van die studie heeft het ministerie van Economische Zaken haar prioriteiten voor verbetering bepaald. Zij zegt toe dat zij de Kamer een winst- en verliesrekening, uitgesplitst per bedrijfsoort, zal toesturen zodra dit mogelijk is, en zij zal daarbij alle positieve en negatieve elementen van REACH vermelden, onder andere welke bestaande regelingen worden vervangen. Daarnaast zal zij Actal om een oordeel vragen.

Haar hoofddoelstelling is niet om de kosten upstream of downstream te duwen. Haar hoofddoelstelling is de kosten als geheel naar beneden te brengen en vervolgens eerlijk te verdelen. Zij zal de Kamer schriftelijk informeren over de discussie in het Europees Parlement in de verschillende commissies en de reacties van het ministerie daarop. Zij wijst erop dat er twee trajecten lopen: het traject van de Raad waarin Nederland zijn standpunt inneemt, en het traject van het Europees Parlement.

Zij is blij dat de Kamer het voorstel van Malta en Slovenië steunt om de informatievereisten voor de laagvolumestoffen te beperken tot de potentiële zorgstoffen. Nederland wil een verdere verruiming voorstellen naar de categorie van 100 ton per jaar in plaats van een tot tien ton per jaar. Dit zou verder de kosten kunnen verlagen. Daarbij moet nog wel gekeken worden naar de gevolgen voor de Arbo-wet, zowel op nationaal als op Europees niveau.

Het preregistratiemoment vindt bij voorkeur plaats achttien maanden na de start van REACH. Daaraan zijn in het begin kosten verbonden, maar ook een aantal voordelen, met name voor de downstream-gebruikers. Want als er in een vroeg moment wordt geregistreerd kunnen degenen die verderop in de keten zitten gebruik maken van die gegevens. Vooral bedrijven die stoffen gebruiken die straks gaan verdwijnen, kunnen daarop anticiperen, ofwel door innovatie ofwel door een andere stof te gebruiken ofwel door minder van die stof te gebruiken.

In het Maltese voorstel is de tijdsduur hetzelfde als in het commissievoorstel, namelijk elf jaar. Alleen gaat het Maltese voorstel uit van een iets andere prioritering dan de commissie die zegt: risico = volume x gevaar.

Logisch gezien zal men de prioritering willen beginnen met de meest schadelijke stoffen, echter van 80% van de stoffen weet men niet hoe schadelijk ze zijn, vandaar de combinatie tussen hoog volume en schadelijkheid.

De stand van zaken in Europa: op 6 juni jl. heeft de Raad voor Concurrentievermogen vergaderd, en twee weken later de Milieuraad, over de resultaten van de workshops onder het Luxemburgse voorzitterschap. In de Raad voor Concurrentievermogen is de expliciete zorg geuit voor het MKB. Commissaris Verheugen heeft toen expliciet toegezegd dat hij zich zal inspannen in het vervolgtraject om de gevolgen van REACH voor het MKB-bedrijfsleven te beperken. Drie commissies in het Europees Parlement buigen zich over dit probleem. Het Britse voorzitterschap streeft naar het bereiken van een politiek akkoord voor REACH in de Raad van Concurrentievermogen op 28 november a.s. en twee weken later in de Milieuraad. Voorafgaand aan die twee raden is het wellicht een goed idee om in de Kamer een politieke discussie te houden, bijvoorbeeld in een apart Algemeen Overleg, waarin tevens het compromisvoorstel van het Verenigd Koninkrijk besproken kan worden. Nederland staat positief tegenover dit voorstel.

Zij geeft aan dat in een aantal lidstaten soms sprake is van een tweedeling: of er wordt grote nadruk op het milieu gelegd, of op de economie en dan heeft men vaak zorgen over het MKB. Daarnaast bestaat er soms in de industrie verdeeldheid in de verschillende landen; de grote Duitse chemische industrie, bijvoorbeeld, loopt voor op de chemische industrie in Spanje. Gemaakte afspraken die voordelig zijn voor de Duitse industrie, zijn dat niet per se voor de Spaanse of Italiaanse industrie. De noordelijke lidstaten zijn over het algemeen iets meer met het milieu bezig, en de landen die meer industrie in huis hebben zijn meer met de kosten voor het bedrijfsleven bezig.

EU-producenten moeten gaan werken met REACH-geregistreerde stoffen. Het zou merkwaardig zijn als gevaarlijke stoffen via geïmporteerde producten toch bij de consument terechtkomen. Op dat onderdeel is het huidige commissievoorstel nog niet goed doordacht. Nederland heeft samen met een paar andere lidstaten gewerkt aan een verbetering van die

tekst om ervoor te zorgen dat zo'n stof niet via importeurs kan binnenkomen. Het is namelijk van belang dat er een level playing field ontstaat tussen producenten en importeurs.

Stoffen die enkel voor de export worden geproduceerd, bijvoorbeeld een speciaal smaakje voor de Japanse markt, dan is die stof uitgezonderd van REACH. De chemische industrie heeft aangegeven dat dit weinig voorkomt; in de praktijk zal REACH voor alle geëxporteerde stoffen gelden omdat in de fabriek de stoffen voor de hele wereld tegelijk worden gemaakt. De Raad heeft tot nu toe gezegd dat bedrijven verplicht worden gesteld informatie te delen, maar als zij dat niet willen kunnen zij bij hun registratie aangeven waarom zij dat niet willen. Een bedrijf moet altijd registreren, dat kan op basis van eigen onderzoeken of op basis van gedeelde informatie. Een bedrijf beslist zelf of het zijn gegevens wel of niet deelt met andere bedrijven. Echter met uitzondering van gegevens uit dierproeven, want die gegevens móeten worden gedeeld.

Stoffen die op de gevaarlijke lijst staan ofwel zeer grote volumes moeten meteen het eerste jaar na de aanvang van REACH worden geregistreerd. Die registratie wordt langzaam maar zeker uitgebouwd naar de minder gevaarlijke stoffen en de lagere volumes. Zij wijst erop dat alleen het bedrijf dat de stof maakt de stof moet registreren, en dus niet degene die de stof gebruikt in zijn product, zoals een tabaksfabrikant die tabak "rolt" met verschillende ingrediënten.

De handhaving gebeurt op het moment dat REACH ingaat. Er zijn een aantal stoffen -- de gevaarlijke en de hoogvolume stoffen -- die meteen moeten worden geregistreerd, en daarop kan meteen worden gehandhaafd.

Mevrouw Spies heeft gevraagd naar een solidariteitsheffing voor de eerste onderzoeker. Er moeten inderdaad spelregels komen over vergoeding van onderzoekskosten, met name voor bedrijven die verderop in de keten zitten. Die spelregels zullen gedeeltelijk van bedrijven zelf komen, maar de overheid moet in de gaten houden dat de grotere chemische bedrijven niet de kleinere MKB-bedrijven het vel over de oren trekken. Die spelregels zijn nog niet uitgewerkt. Zij wil echter geen solidariteitsheffing verplicht stellen. Grotere bedrijven die over meer gegevens dan MKB'ers beschikken dragen ook al bij aan de verlaging van de kosten voor het MKB doordat zij deze gegevens -- weliswaar tegen een vergoeding -- ter beschikking stellen. Dat is geen vereveningsfonds in euro's maar wel in samenwerking.

Grote bedrijven dragen in verhouding ook met meeste bij aan de voorlichtingscampagne voor MKB-bedrijven. Zij heeft daarom geen behoefte aan een vereveningsfonds. Een nadeel van een vereveningsfonds is verder dat zo'n fonds administratieve lasten met zich meebrengt.

De heer Krom heeft gevraagd wie de technische assistentie zal verlenen voor bedrijven uit ontwikkelingslanden die importeren naar de EU, en wie die assistentie gaat betalen. Het voorstel van Nederland is dat het agentschap die assistentie gaat verlenen en dat dit wordt

gefinancierd uit internationale potjes voor ontwikkelingshulp. De discussie hierover heeft nog niet plaatsgevonden.

Nadere gedachtewisseling

Mevrouw **Spies** (CDA) wil waken voor tijdsdruk. Zij benadrukt dat goed moet worden doordacht of het systeem uitvoerbaar, werkbaar en te handhaven is.

De heer **De Krom** (VVD) is nog niet bepaald gerustgesteld door dit overleg. Op dit moment vindt hij dat de balans negatief doorslaat. Hij vreest dat straks niemand er nog iets van begrijpt, laat staan de bakker en de slager uit het MKB. Hij zou willen dat het kabinet de rode vlag hees.

Hij vreest dat de controle en handhaving van het systeem uit de hand zal lopen, met name wat de registratie van stoffen betreft. Ook denkt hij dat corruptie mogelijk is. Wat het delen van gegevens betreft is hij voorstander van een benadering met positieve prikkels in plaats van andersom.

Hij constateert dat het doel gezondheid en milieu is, met als middel innovatie. Hij verzoekt het kabinet om het innovatieplatform de vraag voor te leggen of dit regelgevingsstelsel de beste manier is om innovatie van de grond te krijgen.

De heer **Samsom** (PvdA) vindt innovatie een goed middel om de doelen van REACH te bereiken. De Nederlandse industrie heeft bovendien een concurrentievoordeel, omdat Nederland qua bedrijvigheid slimmer, beter, netter en schoner is dan het buitenland. Hij komt terug op de voorstellen van Zweden om de substitutie van stoffen beter vorm te geven. Zweden deed dit voorstel op 29 april jl. tijdens een van de workshops. Zweden zal daar allicht op terugkomen in de Raad, gesteund door Denemarken en België. Nederland heeft aanleiding om dit voorstel ook te steunen, want het Nederlands bedrijfsleven moet zijn kansen pakken bij de schone alternatieve oplossingen. Daar is Nederland goed in. Hij heeft de indruk dat een groot aantal bedrijven niet profiteert van vereveningsmechanismen die de staatssecretaris van Economische Zaken opnoemt. Hij vraagt haar het idee van een vereveningsfonds in de achterzak te houden.

De **staatssecretaris van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer** beaamt dat er ook bij de ministeries zorgen zijn of REACH tot een werkbaar stelsel leidt. Maar de lijn die is ingezet begint zich steeds scherper uit te kristalliseren in een stelsel dat werkbaar is. Hij deelt daarom niet het negatieve oordeel van de heer De Krom. Van duizenden stoffen is niet bekend wat de gevaarlijkste eigenschappen zijn en wat de

mogelijke risico's zijn in de toekomst. Het is reëel dat degene die deze stoffen produceert kenbaar maakt welke stoffen worden gemaakt en wat die stoffen doen. Dat is een maatschappelijke zorgplicht. Burgers hebben het recht om te weten wat er in producten zit. Helaas is hiervoor regelgeving nodig, omdat het anders niet geregeld wordt.

De totale kosten voor REACH worden nauwelijks hoger geraamd dan de huidige regelingen voor stoffen, want REACH vervangt een aantal bestaande regelingen.

Zijn oordeel over het voorstel van Zweden in een bepaalde werkgroep is niet relevant meer, want in de Milieuraad van juni jl. heeft Nederland zijn standpunt al verdedigd en daar is een compromis uitgekomen op basis van een voorstel van het Verenigd Koninkrijk, waar Nederland zich in kan vinden.

De **staatssecretaris van Economische Zaken** merkt op dat het niet eenvoudig is een afweging te maken tussen milieu- en gezondheidsdoelstellingen en de kosten daarvan voor het bedrijfsleven. Zij deelt de onrust bij mevrouw Spies en de heer De Krom over wat er aan regels wordt opgetuigd. Er wordt daarom gezocht naar manieren om de administratieve lasten te verlagen en het systeem eenvoudiger en draaglijker te maken voor het bedrijfsleven. Tevens moet men waken voor een ongelijk speelveld en corruptie binnen Europa, de rol van een Europees agentschap is daarbij van belang.

Het Adviescollege toetsing administratieve lasten (Actal) heeft gekeken naar het REACH-traject. Dat advies is meegenomen in de Nederlandse studie en in de Schevingen-workshop in 2004. De conclusie van de Nederlandse studie was dat de administratieve lasten van REACH groot zijn. Aan de andere kant vervangt REACH wel zestig andere regelingen. Een bedrijf dat nu binnen Europa in verschillende landen actief is, heeft in elk land met een andere chemische regelgeving van doen. Dat maakt internationaal zakendoen binnen Europa lastig en wat dat betreft is REACH een verbetering.

Het doel van REACH is geen innovatie; innovatie is een middel om REACH te bereiken.

Desalniettemin zal zij het innovatieplatform vragen om eens te kijken naar REACH.

Zij houdt het bedrijfsfonds "in de achterzak", maar garandeert niets.

In 2003 is onderhandeld over verschillende vestigingen van agentschappen, en toen is Helsinki benoemd als vestigingsplaats voor het REACH-agentschap. Nederland heeft toen het Justitie-agentschap toebedeeld gekregen.

Toezeggingen

Door de staatssecretarissen van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer en van Economische Zaken is het volgende toegezegd.

- Bij de analyse van de kosten en baten van REACH zal ook ACTAL om een oordeel gevraagd worden.
- De uitkomsten van de besprekingen in september binnen de committees in het Europees Parlement zullen naar de Kamer worden gestuurd. De Kamer zal daarbij tevens worden geïnformeerd over het voorstel over delen c.q. uitwisselen van bedrijfsgegevens en de registratieplicht.
- De staatssecretaris van EZ zal het Innovatieplatform vragen om naar REACH te kijken.

De voorzitter van de vaste commissie voor Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer,
Buijs

De voorzitter van de vaste commissie voor Economische Zaken,
Hofstra

De adjunct-griffier van de vaste commissie voor Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer,
Van Halen

1 Samenstelling:

Leden: Duivesteyn (PvdA), Hofstra (VVD), Buijs (CDA), voorzitter, Schreijer-Pierik (CDA), Van Gent (GroenLinks), Snijder-Hazelhoff (VVD), Depla (PvdA), Van Oerle-van der Horst (CDA), Van As (LPF), Van Bochove (CDA), De Ruiter (SP), Duyvendak (GroenLinks), Huizinga-Heringa (ChristenUnie), Koopmans (CDA), Spies (CDA), Van Lith (CDA), Van der Ham (D66), Van Velzen (SP), Fierens (PvdA), ondervoorzitter, Timmer (PvdA), De Krom (VVD), Verdaas (PvdA), Kruijsen (PvdA), Samsom (PvdA), Hermans (LPF), Veenendaal (VVD), Lenards (VVD)

Plv. leden: Crone (PvdA), Dezentjé Hamming (VVD), Mastwijk (CDA), Ormel (CDA), Halsema (GroenLinks), Örgü (VVD), Dubbelboer (PvdA), Hessels (CDA), Van den Brink (LPF), Ten Hoopen (CDA), Vergeer (SP), Vos (GroenLinks), Van der Staaij (SGP), Vietsch (CDA), Sterk (CDA), Haverkamp (CDA), Koşer-Kaya (D66), Gerkens (SP), Boelhouwer (PvdA), Verbeet (PvdA), Balemans (VVD), Waalkens (PvdA), Van Heteren (PvdA), Roefs (PvdA), Varela (LPF), Oplaat (VVD), Van der Sande (VVD)

2 Samenstelling:

Leden: Crone (PvdA), Bakker (D66), Hofstra (VVD), voorzitter, Schreijer-Pierik (CDA), ondervoorzitter, Atsma (CDA), Timmermans (PvdA), Vendrik (GroenLinks), Ten Hoopen (CDA), Weekers (VVD), Slob (ChristenUnie), Van den Brink (LPF), Kortenhorst (CDA),

Hessels (CDA), Gerkens (SP), Van Velzen (SP), Varela (LPF), Algra (CDA), Aptroot (VVD), Blom (PvdA), Smeets (PvdA), Douma (PvdA), De Krom (VVD), Heemskerk (PvdA), Van Dam (PvdA), Dezentjé Hamming (VVD), Jonker (CDA), Jungbluth (GroenLinks)

Plv. leden: Tichelaar (PvdA), Dittrich (D66), Örgü (VVD), De Nerée tot Babberich (CDA), Van Hijum (CDA), Koenders (PvdA), Duyvendak (GroenLinks), Joldersma (CDA), Van Egerschot (VVD), Van der Vlies (SGP), Hermans (LPF), Verburg (CDA), Van Vroonhoven-Kok (CDA), De Ruiter (SP), Van As (LPF), De Haan (CDA), Blok (VVD), Samsom (PvdA), Van Dijken (PvdA), Van Heteren (PvdA), Snijder-Hazelhoff (VVD), Tjon-A-Ten (PvdA), Waalkens (PvdA), Szabó (VVD), Van Dijk (CDA), Van Gent (GroenLinks)